

Loretos Kubiliūnienės keramikos paroda Lėliukai

Loretos Kubiliūnienės keramikos paroda „Lėliukai“

Loretos Kubiliūnienės keramikos paroda „Lėliukai“

Kviečiame aplankyti Loretos Kubiliūnienės parodą Zarasų rajone.

Paroda eksponuojama Zarasų kultūros centro languose iki birželio 23 d.

Nuo birželio 25 d. aplankykite parodą Salako kultūros namuose, o nuo rugpjūčio pradžios - Avilių skyriuje.

Kiek save pamenu, tiek ir kuriu. Žmogus labai įdomus sutvėrimas, turintis didžiulį potencialą kurti ir griauti.

Gimiau Panevėžyje 1967 metų balandžio 29-ąją. Buvau pirmas vaikas, bet apsuptas jau paaugusių dėdžių ir tetos. Tai ir augau keistai, lepinama ir erzinama vyresnių ir pati būdama atsakinga už jaunesnes seseris ir brolių. Niekas labai su vaikais nesicackino, bet niekas ir netrukdė daryti ką nori. Daug sirgau, ligoninė buvo antri namai, todėl anksti išmokau skaityti. Istorijos nunešdavo iš tos baltos lovos ir lašelinių, leisdavo ištvirti ilgus ligos mėnesius. Jau paauglystėje ir ligoninėse atsirado galimybė piešti, lankstyti. Projektuodavau ištistus miestus, sekdavau pasakas. Kažkaip anksti užaugau, aplink visada būdavo mažesnių, kurie pasiduodavo mano mokymams.

Baigiau tuometinį Panevėžio politechnikumą, metalo apdirbimo specialybę. Vėliau įgijau keramikės lipdytojos specialybę. Tik pradėjusi dirbti Ramygalos kultūros centre, įstojau į Panevėžio kolegiją ir pabaigiau muzikos pedagogikos studijas. Na muzikė nesu J, bet pedagoge tai tikrai iš prigimties. Daug mokiausi ir mokausi savarankiškai. Esu smalsi, visada įdomu sužinoti kaip viena ar kita padaryta, arba ką galima padaryti kitaip. Tai padeda kultūriniame darbe. Kūrybai savo malonumui ar tobulėjimui laiko beveik nelieka. Mano gyvenimas, kaip ir daugelio, buvo pilnas įtampų, gerų ir nelabai emocijų, tik niekada nebuvo ramus. Labai myliu savo darbą, bet jis niekada netelpa į normalaus darbo valandas ar rėmus, jis nesibaigia uždarius kabineto duris, ar nusilenkus žiūrovui. Viską perleidžiu per širdį ir jokie patarimai atsiriboti, streso valdymo kursai čia nepadeda. Nes suvaldytos emocijos nepasiekia žiūrovo, o jei nepasiekia, tai reiškia ne taip dirbame.

Ir kai jau būni visas perpildytas, kai širdis užspaudžia plaučius ir tiesiog nebegali įkvėpti, ieškai kaip tai iškrauti. Vieni griaua, kiti kuria. Aš pasirinkau kurti.

Keramikos darbai gaminti iš šamotinės (akmens masės) molio masės. Nors kuriu daug taikomosios dailės darbų, vis dėl to mieliausi tie, kurie dovanoja šypseną ir mielas emocijas. Tai ir pristatau vaikų skulptūrėlių kolekciją, lėliukus. Dalinuosi ir su jumis.

Su pagarba žiūrovui, Loreta Kubiliūnienė